

BERNI, 1931

„Tak tedy, Bernadetto Metzgerová! Asi tě zajímá, proč jsem tě zavolala.“

„Ano, matko představená.“ Berni se posadila na židli, která stála před stolem sestry Marie, a strčila ruce pod sebe. Její nohy pod ní podupávaly a kroutily se, jak se snažila udržet horní část těla v klidné a zdvořilé poloze. Kancelář a její tmavé stěny si vždycky spojovala s tresty. Při vzpomínce, jak tu klečela na rýži, ji začala pálit kolena.

Sestra Marie zvedla širokou kostnatou ruku, která vypadala jako kachní chodidlo. To gesto Berni připadalo jako jakési požehnání a zadržela dech. „Budeš hrdá, až ti povím, že jsme se tě, možná v rozporu s veškerou soudností, rozhodly poslat studovat na akademii k voršilkám.“

Berni se musela soustředit na obraz Panny Marie nad krbem, aby nezačala výskat radostí. Boží rodička vypadala ve svém modrém pláští klidně jako hladina rybníka. Její roztažené ruce připomínaly křídla holubice. „Děkuju, sestro Marie. Já vás nezklam.“ Berni se podařilo mluvit nevzrušeným hlasem, i když měla pocit, že v jejím nitru rozkvétají květiny a poletují ptáci.

Sestra Marie se tvářila vážně. Stáhla dolů horní ret, takže vypadal jako želví tlamička. „Víš, proč ve Svaté Luise učíme dívky latinu a historii, Bernadetto? Všude jinde se děvčata učí jen šití a vedení domácnosti. Většina lidí říká, že širší vzdělání je pro chlapce.“

Berni zavrtěla hlavou. Klouby na rukách ji tlačily do stehů. Pořád nemohla uvěřit, že ji vybraly. Nejradši by vyskočila ze židle, aby to mohla říct Gretě. Pak vyběhne na dvorek a štěstím se roztancuje.

„Rada se už před delší dobou rozhodla, že i dívky musí dostat šanci. Měly by mít možnost studovat předměty určené mužům. Většina z vás je nikdy nepoužije. Přesto předpokládáme, že ty z vás, jež

budou studovat u voršilek, budou úspěšné. Co myslíš, jak použiješ svoje vzdělání *ty*?“

Na to byla snadná odpověď. „Založím školu pro hluché,“ prohlásila Berni.

Sestra Marie se naklonila nad stolem a její širokou tvář ozářilo světlo. „Aha.“ Výjimečně se tvářila laskavě, i když v jejím výrazu bylo něco divného. „Nebudu ti nic tajit. Nevybrala jsem tě za dobré chování. To je příšerné. Ale nemůžu přehlížet tvoje studijní výsledky. Při zkouškách sis vedla velmi dobře a dobře víš, že na akademii se dívky připravují na zkoušky na univerzitu. A ty jsou stejné, jaké dělají chlapci.“

Univerzita. Berni rázně přikývla.

„Každá mladá dívka, která propadne u zkoušky,“ pokračovala sestra Marie, „dává za pravdu německým mužům, kteří tvrdí, že ženy nemají právo na vyšší vzdělání. Chápeš?“

„Ano, chápu.“ Berni se začala potit. Matka představená jí pořád opakovala, že musí brát školu vážně.

„Dobrá. Věřím, že budeš schopná ovládat svoji nezkrotnou povahu.“

„Budu.“ Na jazyku však měla ještě jednu otázku. Věděla, že by ji měla nechat na jindy, ale nemohla si pomoci. Muselo to ven. „A Greta? Když odejdu, vyberete za dva roky taky ji? Je mnohem lepší studentka než já.“

Sestra Marie se odtáhla a schovala ruce pod svým hávem. „Chudák Greta. Když neudělala poslední zkoušku z latiny, zeptala jsem se jí, jaký je její nejoblíbenější předmět. A její odpověď? První pomoc. Nebylo by správné tlačit ji do studia, nemyslíš, Berni?“

Berni se snažila mluvit klidně. „Kdo na ni tlačí?“

Sestra Marie pokrčila rameny. „Nepotřebuješ diplom, aby ses specializovala na *děti, kuchyň, kostel*, a my obě dobře víme, že přesně tam Greta směřuje. Je moc citlivá.“

Berni cítila, jak se jí rozpálily tváře. „Líbí se jí první pomoc, protože se zajímá o medicínu. Nechce být jen manželkou.“